

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. Č.**, zast. Mgr. Václavem Mimránkem, advokátem, se sídlem Čechyňská 23, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 1. 2007, č. j. 42 Cad 11/2007 - 13,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 1. 2007, č. j. 42 Cad 11/2007 - 13, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Václavu Mimránkovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 8. 11. 2006, č. j. 3729/SZ/2006 - 2, č. e. 145734/2006, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 9. 2006, č. j. OSV/555/06/NV/9567/06, kterým byla stěžovateli podle § 8a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti a zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu přiznána jednorázová dávka sociální péče ve výši 900 Kč formou poukázek k nákupu potravinového zboží. Žaloba směřovala rovněž proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (žalovaného) ze dne 8. 11. 2006, č. j. 3729/SZ/2006, č. e. 145736/2006, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 6. 9. 2006, č. j. OSV/555/9567/06, ve kterém vedoucí Odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu rozhodla o námitce podjatosti vznesené žalobcem tak, že Bc. Z. N., pracovnice Odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu

není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení ve věci dávek sociálních péče poskytovaných účastníku řízení J. Č. a z ostatních záležitostí týkajících se rodiny R. a J. Č.

K odvolání žalobce bylo prvoinstanční rozhodnutí ze dne 15. 9. 2006, č. j. OSV/555/06/NV/9567/06 žalovaným potvrzeno s odůvodněním, že rodině žalobce je poskytována měsíčně se opakující dávka sociální péče a otázka společného posuzování rodiny, jejíž jeden člen neplní podmínky pro poskytování dávky, již byla několikrát řešena; naposledy se jí zabývalo Ministerstvo práce a sociálních věcí. Žalovaný poukázal na ustanovení § 8a zákona č. 482/1991 Sb., podle něhož občanu, který nespĺňuje podmínky pro poskytování dávek sociální péče podle tohoto zákona a jemuž hrozí vážná újma na zdraví, může být poskytnuta v nezbytném rozsahu pomoc, a to formou věcné nebo peněžité dávky, popřípadě služby sociální péče a konstatoval, že se nejedná o dávku nárokovou, ale fakultativní, která zajišťuje pomoc v nezbytném rozsahu a proto je také zcela v kompetenci správního orgánu, který ji přiznal, rozhodnout, jakým způsobem bude poskytnuta. Žalovaný uzavřel, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s právními předpisy.

Žalovaný potvrdil rovněž rozhodnutí vedoucí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 9. 2006, jímž rozhodla o námitce podjatosti. V odůvodnění uvedl, že v systému, kdy správnost rozhodnutí stvrzuje svým podpisem vedoucí odboru, lze mít důvodně za to, že Bc. Z. N. nemůže výsledek řízení skutečně ovlivnit. Dále konstatoval, že při přezkoumání několika rozhodnutí nezjistil, že by Bc. Z. N. měla zájem na zamítnutí žádosti o dávky, či jakýkoli jiný osobní vztah k věci.

Žalobce podal proti oběma výše uvedeným rozhodnutím žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, protože odporuje čl. 1 odst. 1, Ústavy České republiky, čl. 30 odst. 2 a čl. 32 odst. 1, Listiny základních práv a svobod, čl. 9 až 11 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Postup správních orgánů obou stupňů byl podle jeho názoru v hrubém rozporu s čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 1, Listiny základních práv a svobod, řízení před správními orgány obou stupňů bylo zatíženo nezhojitelnými procesními vadami, které měly vliv na výsledek celého řízení a činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítal, že povinností správního orgánu prvního stupně bylo přesvědčivě prokázat, že jeho pracovnice není vůči žalobci podjatá a označil za vyloučené, aby k závěru o její nepodjatosti dospěl pouze na základě toho, že samotná pracovnice svou podjatost popírá. Podle žalobce nemusí být podjatost prokázána, proto k vyloučení pracovníka správního orgánu z řízení postačuje pouhé důvodné podezření, že na výsledcích řízení má osobní zájem. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Krajského soudu v Ostravě a konstatoval, že povinností žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Pokud tak žalovaný neučinil, je jeho rozhodnutí nezákonné, neboť je v hrubém rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce poukázal též na čl. 30 odst. 2 a čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 1 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ze kterých dovodil, že dorovnání příjmu jednotlivce do hranice životního minima je nezbytnou pomocí. Žalobce má za to, že prokázal, že nemůže své příjmy zvýšit vlastním přičiněním a žalovaný v napadeném rozhodnutí tato tvrzení žalobce nijak nezpochybnil, avšak i přesto podpořil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o poskytnutí pouhých 900 Kč namísto zákonem stanovených 4140 Kč, které žalobce požadoval. Podle žalobce je zřejmé, že možnost správního uvážení je omezená zákonem a neopravňuje správní orgán k svévolnému jednání. Proto pokud životní minimum žalobce je zákonem stanoveno na částku 4140 Kč, tak mu dávka sociální péče musí být vždy poskytnuta v takové výši, aby jeho příjem do této částky dorovнала, protože v opačném případě

žalobce i nadále zůstane v hmotné nouzi a ve hladu, což by odporovalo čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 1 větě druhé Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 9 až 11 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že má od 10. 1. 2005 odborným lékařem předepsanou dietu, proto částka životního minima ve smyslu § 3 odst. 2 písm. e) zákona č. 463/1991 Sb., k zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb se zvyšuje o 900 Kč a činí tak 3300 Kč měsíčně, nezbytné náklady žalobce na domácnost pak činí 840 Kč. Žalobce označil správní rozhodnutí obou stupňů za diskriminační a šikanozní, neboť je zjevné že pracovníci správních orgánů se jej snaží úmyslně poškodit na jeho právech. Není mu jasné, z jakého právního důvodu rozhodl správní orgán prvního stupně o poskytnutí peněžité dávky sociální péče nikoliv způsobem stanoveným v § 102 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, nýbrž formou poukázek k nákupu potravin, což zákon neumožňuje. Rovněž není vůbec jasné, z jakého právního důvodu žalovaný tvrdí, že žalobci byla poskytnuta věcná dávka sociální péče, když žalobce jednak o takovou nežádal a jednak je zřejmé, že se jedná o dávku peněžní ve výši 900 Kč (podle žalobce měla být ve výši 4140 Kč). Podle názoru žalobce orgány sociálního zabezpečení nesmějí dávky sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb., poskytovat ve věcné formě namísto peněžní, pokud účastník řízení o to výslovně nepožádá, protože sociální dávky poskytované podle tohoto zákona nejsou účelové, jsou nárokové a jejich cílem je dorovnat příjem jednotlivce do stanovené hranice sociální potřebnosti bez ohledu na to, jakým způsobem jednotlivec poskytnutou dávku využije a na co ji utratí, protože jinak by se jednalo mimo jiné rovněž o zásah do soukromého života jednotlivce (žalobce má za to, že nikdo nesmí nikomu nařizovat, co a kde musí za své peníze koupit). Z toho pak vyplývá, že pokud správní orgán prvního stupně rozhodl o výplatě poskytnuté dávky jiným způsobem než stanoví zákon, tak jednal zcela svévolně a ta část napadeného rozhodnutí, kde je stanoven způsob její výplaty odlišně od zákonem stanoveného způsobu je zcela nulitní, protože o jiném způsobu výplaty dávky než stanoví zákon, správní orgán prvního stupně rozhodl bez dostatku pravomoci. Žalovaný svévolné uplatnění práva správním orgán prvního stupně podpořil a jednal tedy nezákonným způsobem. S ohledem na shora uvedené žalobce požádal, aby krajský soud „určil ve věci ústní jednání“, obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 26. 1. 2007, č. j. 42 Cad 11/2007 - 13, žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nepřipustnou ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., s tím, že na předmětnou věc dopadá § 56c písm. a) zákona č. 114/1998 Sb., o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle kterého jsou ze soudního přezkumu vyloučena správní rozhodnutí o dávkách sociální péče.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu nesprávného právního posouzení věci, pramenícího z nesprávného výkladu ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení. Stěžovatel nejprve znovu poukázal na svá tvrzení uvedená již v žalobě (porušení Listiny základních práv a svobod, Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodování podjatých pracovníků správních orgánů ve věci, vyplacení dávky sociální péče jiným než zákonem stanoveným způsobem) a konstatoval, že rozhodnutím žalovaného bylo de facto rozhodováno o jeho základních právech a svobodách a proto krajský soud nebyl oprávněn žalobu s ohledem na čl. 36 odst. 2 větu druhou Listiny základních práv a svobod odmítnout. Stěžovatel dále konstatoval, že krajský soud vyložil ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., tak, že ze soudního přezkumu jsou vyloučena všechna rozhodnutí o dávkách sociální péče a výslovný odkaz na § 34 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona se vztahuje pouze na část věty za spojkou „a“, vylučující ze soudního přezkumu rozhodnutí o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým. Stěžovatel s tímto výkladem

předmětného ustanovení nesouhlasí a tvrdí, že odkaz na § 34 odst. 1 písm. a) až e) se vztahuje na celé ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., protože poskytování mimořádných výhod občanům těžce zdravotně postiženým upravuje pouze § 34 odst. 1 písm. e) a pod písm. a) až d) je upraveno poskytování nenárokových dávek sociální péče. Z toho pak podle stěžovatele vyplývá, že pokud by se odkaz na § 34 odst. 1 písm. a) až e) vztahoval pouze na část věty první § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., za spojkou „a“, tak by nemohl odkazovat na písm. a) až e), nýbrž pouze na písm. e), které jediné poskytování mimořádných výhod občanům těžce zdravotně postiženým upravuje a odkaz na písm. a) až d) by byl zcela nadbytečný, protože by jak dávky pod těmito písmeny, tak rovněž všechny ostatní dávky už byly ze soudního přezkumu vyloučeny první částí věty před spojkou „a“. Stěžovatel dodal, že dávky sociální péče poskytované podle zákona č. 482/1991 Sb., jsou nárokové a nikoli účelové, na rozdíl od dávek upravených v § 34 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 114/1998 Sb. Proto jsou podle názoru žalobce ze soudního přezkumu vyloučeny pouze dávky sociální péče poskytované podle § 34 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 114/1998 Sb., nikoli všechny dávky. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 1. 2007, č. j. 42 Cad 11/2007 - 13 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém podání ze dne 9. 2. 2007 stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků, protože má za to, že u něj a jeho rodiny jsou splněny předpoklady pro toto osvobození. Dále uvedl, že se jeho rodina skládá ze dvou dospělých osob a pět dětí ve věku od 8 měsíců do 7 let a je zcela odkázaná na dávky státní sociální podpory.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, její odmítnutí krajským soudem považuje za oprávněné a poukázal na skutečnost, že z podané kasační stížnosti není zřejmé, zda jsou splněny podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., podle kterého musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 19. 9. 2007, č. j. 4 Ads 88/2007 - 36, s ohledem na skutečnost, že podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, vyzval stěžovatele k předložení nostrifikace jeho vysokoškolského vzdělání v oblasti práva, (získaného v Ruské federaci), podle zvláštního právního předpisu a pro případ, že tak neučiní, jej vyzval, aby si zvolil advokáta pro řízení o kasační stížnosti a plnou moc tomuto advokátu udělenou zaslal Nejvyššímu správnímu soudu.

V podání ze dne 3. 10. 2007, doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 10. 2007, stěžovatel dospěl s poukazem na čl. 70 odst. 1 písm. b) Vídeňské úmluvy o smluvním právu a Protokol o rovnocennosti dokumentů o vzdělání, vědeckých hodnostech a titulech, které jsou (byly) vydávány nebo udělovány v Československé socialistické republice a ve Svazu sovětských socialistických republik, který byl vyhlášen ve sbírce zákonů Československé socialistické republiky pod č. 123/1973 Sb., k závěru, že má vysokoškolské právnické vzdělání umožňující mu výkon advokacie. Stěžovatel proto požádal Nejvyšší správní soud, aby mu umožnil nebýt zastoupen advokátem a pro případ, že by s tímto návrhem soud nesouhlasil, požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, a to konkrétně Mgr. Václava Mímránka, advokáta, se sídlem v Brně, Čechyňská 23.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 23. 10. 2007, č. j. 4 Ads 88/2007 - 41, stěžovateli sdělil, že s ohledem na skutečnost, že výše uvedený protokol o rovnocennosti dokumentů o vzdělání pozbyl platnosti dne 30. 10. 2002, nelze vycházet z toho, že stěžovatel dosáhl

vysokoškolského právníckého vzdělání umožňujícího mu výkon advokacie v České republice. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele k vyplnění a odevzdání formuláře Potvrzení a prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení zástupce soudem.

Dne 8. 11. 2007 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen vyplněný výše uvedený formulář, ve kterém stěžovatel ke svým majetkovým poměrům uvedl, že je nezaměstnaný, neboť je od roku 1996 v postavení žadatele o azyl a v tomto postavení jej nikdo nechce zaměstnat, nemá příjmy z podnikání ani z jiných zdrojů, jeho závazky činí 37 000 Kč, 5000 Euro, 500 USD a ve společném jmění s manželkou vlastní byt 2+1.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené majetkové poměry stěžovatele dospěl k závěru, že stěžovatel nemá dostatečné prostředky, tedy splňuje zákonné podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.

Vysvětlil, že řízení o kasační stížnosti je specifické potud, že zastoupení advokátem je zde povinné podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s., takže při posuzování návrhu účastníka na ustanovení zástupce není třeba se zabývat zjišťováním druhé podmínky výše citovaného zákonného ustanovení tj. potřeby ochrany zájmů tohoto účastníka, když tato potřeba se ze zákona předpokládá. Nejvyšší správní soud proto vyhověl jeho návrhu a usnesením ze dne 18. 12. 2007, č. j. 4 Ads 88/2007 - 56, stěžovateli ustanovil k ochraně jeho práv Mgr. Václava Mímránka, advokáta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Z textu kasační stížnosti v kontextu citovaného judikátu vyplývá, že ji stěžovatel podal právě z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

O takový případ jde v projednávané věci a proto byla kasační stížnost shledána důvodnou.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel spatřuje nezákonnost usnesení krajského soudu především v nesprávné aplikaci § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení.

V posuzovaném případě se tedy primárně jedná o posouzení otázky, zda se na rozhodnutí správního orgánu o přiznání jednorázové dávky sociální péče podle § 8a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti vztahuje výluka ze soudního přezkumu uvedená v § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb.

K tomu nutno uvést, že dávky sociální péče podmíněné existencí sociální potřebnosti představují realizaci ústavního práva na pomoc v hmotné nouzi, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek, zakotveného v článku 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a chráněného čl. 4 Ústavy České republiky. Jako takové toto právo nemůže být vyňato z dosahu přezkumu soudu ve správním soudnictví (jde nepochybně o subjektivní právo veřejné ve smyslu § 2 s. ř. s.). Zákon č. 114/1988 Sb. založil v § 56c písm. a) výluku ze soudního přezkumu rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona. Těmito jsou rozhodnutí:

- a) o poskytování příspěvků na opatření zvláštních pomůcek občanům s těžkými vadami nosného nebo pohybového ústrojí, nevidomým a neslyšícím občanům,
- b) o poskytování příspěvků na koupi, na celkovou opravu a na provoz motorového vozidla a na úhradu pojistného,
- c) o poskytování příspěvků na úpravu motorového vozidla na ruční ovládání občanům s těžkými vadami nosného nebo pohybového ústrojí,
- d) o poskytování příspěvků na úpravu bytu občanům s těžkými vadami nosného nebo pohybového ústrojí a nevidomým občanům,
- e) o přiznání mimořádných výhod.

Uvedený výčet rozhodnutí, jež nepodléhají soudnímu přezkumu, je taxativní a nelze jej tudíž jakkoli dále rozšiřovat. Rozhodnutí o dávkách sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb. do tohoto výčtu zahrnuty nejsou a podléhají tak soudnímu přezkumu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu o jednorázové dávce sociální péče podle § 8a zákona č. 482/1991 Sb., nelze na základě ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., vyloučit ze soudního přezkumu a to z toho důvodu, že takovéto rozhodnutí není rozhodnutím podřaditelným pod § 34 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 114/1998 Sb., a nelze jej podřadit ani pod § 34 odst. 1 písm. e) cit. zákona, neboť toto ustanovení obsahuje odkaz na § 86 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, který obsahuje především výčet možností jak pomoci těžce zdravotně postiženým občanům.

Pokud tedy krajský soud ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., aplikoval na zcela jiný typ dávek představujících záruku na pomoc v hmotné nouzi, aplikoval na věc neodpovídající právní normu. S ohledem na shora uvedené je tedy zřejmé, že rozhodnutí žalovaného není zvláštním zákonem, [kterým je zákon č. 114/1988 Sb., konkrétně pak ustanovení § 56c písm. a)] ze soudního přezkumu vyloučeno. Ze soudního přezkumu vyloučeno není ani podle soudního řádu správního, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit pod některou z kompetenčních výluk uvedených v § 70 písm. a) až f) s. ř. s. Nezbyvá tak než konstatovat, že kasační stížností napadené usnesení krajského soudu je nezákonné z důvodu nesprávné aplikace právního předpisu (krajský soud na věc aplikoval normu, která na ni nedopadá).

Při posouzení této otázky Nejvyšší správní soud vycházel z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2006, č. j. 6 Ads 70/2004 - 69, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval,

že rozhodnutí o dávkách sociální péče posuzované podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, není vyloučeno z přezkumu soudu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud ani v projednávané právní věci neshledal důvod se od tohoto právního závěru odchýlit. Ze závěrů přijatých ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu lze totiž vycházet i v posuzovaném případě, neboť i zde správní orgán rozhodoval o žádosti o dávku sociální péče podle zákona č. 100/1998 Sb., o sociálním zabezpečení a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti. Jednalo se tedy o dávku, která patří mezi dávky řešící situaci hmotné nouze. Krajský soud rovněž žalobu odmítl s poukazem na vyluku uvedenou v § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb.

V dalším řízení bude rovněž třeba, aby se krajský soud zabýval rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2006, č. j. 3729/SZ/2006, č. e. 145736/2006, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí vedoucí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 9. 2006, č. j. OSV/555/9567/06, o námitce podjatosti vznesené stěžovatelem. Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost poukazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003-23 ve kterém konstatoval, že *rozhodnutí správce daně o vyloučení pracovníka je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.] a které není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Musí proto předcházet rozhodnutí o věci samé, aby případně vady daňového řízení způsobené nesprávnou aplikací § 26 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, bylo možno namítat v řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí.* Nejvyšší správní soud má za to, že ačkoliv se výše uvedené rozhodnutí týkalo rozhodnutí správce daně o vyloučení pracovníka, tedy daňového řízení, bude možno z něj vycházet i v posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby řádně posoudil stěžovatelem napadené rozhodnutí žalovaného, vypořádal se s veškerými žalobními body a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2007, č. j. 4 Ads 88/2007 - 56, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože ze soudního spisu vyplývá, že v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony (úkonem není pouhé převzetí obálky s usnesením ustanovujícím advokáta zástupcem nemajetného účastníka) a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Václavu Mimránkovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu